

lance ἐδημοσιεύθησαν διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος, ὅτε οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ διεδέχθησαν τὸν πόλεμον, ἔγραψε τὴν ἐνθερμον ὑπὲρ συνδιαλλαγῆς ἐπικλησὶν του, Plus de Sang.

Κατὰ τὸ 1871 δύο νέα δραματικά ἔργα τοῦ Coppée ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Fais ce que dois καὶ L'abandonnée, κατὰ δὲ τὸ 1872 ἐδιδάχθη καὶ τρίτον, le Rendez-vous. Ταυτοχρόνως ἐδημοσιεύοντο νέα ποιητικὰ συλλογαὶ του, les Humbles, le Cahier rouge, Promenades et Intérieures, καὶ μετὰ τὰς συλλογὰς ταύτας τὸ ποίημα Olivier, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ εἰδότες ἀνευρίσκουσιν ἀποσπάσματα αὐτοβιογραφίας τοῦ ποιητοῦ. Μετὰ ταῦτα εἶδον τὸ φῶς αἱ *Διηγήσεις καὶ Ἑλεγεία*, συλλογὴ νέα περιλαμβάνουσα τινὰ τῶν ἀρίστων τοῦ Coppée ποιημάτων, μετὰ δ' αὐτῶν καὶ τὸ „οἱ Παρίαι“, τοῦ ὁποίου παραθέτομεν ἑμμετρον μετάφρασιν φιλοπονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Δ. Βικέλα.

Ἀποβαίνει δυσχερὴς, καὶ περιττὴ ἴσως, ἡ ἀκριβὴς ἀπαριθμήσις ἀπάντων τῶν μετέπειτα ἔργων τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ὅστις διὰ τοῦ αὐτοῦ γλαφυροῦ καλάμου μεταβαίνει ἀπὸ τῆς ποιήσεως εἰς τὴν πεζογραφίαν. Οὕτω ἐδημοσίευσεν ἄλλεπαλλήλως δύο σειρὰς διηγημάτων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐγένοντο γνωστὰ παρ' ἡμῖν διὰ μεταφράσεων. Ἐπανερχόμενος δὲ

εἰς τὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον ἰδιαζόντως τὸν ἐλκύει καὶ ἐνθα ἀπῆλause τοὺς μεγαλειτέρους αὐτοῦ θριάμβους, ἔγραψε τὴν ὠραίαν μονόπρακτον κωμῳδίαν le Luthier de Crémone, τὸ μονόπρακτον ἐπίσης δραματικὸν le Trésor, τὸ εἰς πέντε πράξεις δράμα Madame de Maintenon ἄτινα ἀνεβιβάσθησαν πάντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Κατὰ τὸ 1883 δρέπει νέας δάφνας δι' ἐτέρου δράματος εἰς πέντε πράξεις, τοῦ Severo Torelli, καὶ τοῦτο ἀκολουθεῖ, κατὰ τὸ 1885, νέον πάλιν δράμα εἰς πέντε πράξεις, les Jacobites. Τὰ δὲ διαλείμματα μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων δραματικῶν ἔργων πληροῖ ὁ Coppée διὰ νέων, κατ' ἔτος σχεδόν, ποιητικῶν συλλογῶν, οἷαι τὰ ἑμμετρα αὐτοῦ *διηγήματα*, καὶ αἱ ὑπὸ τὰς ἐπιγραφὰς Arrière-Saison, Poésies diverses, καὶ feuilles volantes. Εἰς τὰς δύο τελευταίας συνέλεξε τὰς εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ εἰς περιοδικὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευθείσας ποιήσεις του.

Κατὰ τὸ 1884 ὁ Coppée ἐγένετο μέλος τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας, διαδεχθεὶς τὸν ποιητὴν Victor de Laprade, ὅστις εἶχε διαδεχθῇ τὸν Alfred de Musset. Εἶναι δὲ ὁ νεώτερος τῶν ἀκαδημαϊκῶν. Μόλις διελθὼν τὸ 46ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει ἐνώπιόν του εὐρὺ εἰσέτι στάδιον ὅπως διὰ νέων ἔργων ἀνωψώσῃ ἔτι τὸ οἰκοδόμημα ἐφ' ὃ στήριζεται ἡ φήμη τοῦ ὀνόματός του.

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ.

Ποίημα τοῦ François Coppée.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀρέγγ-ζέβ, ὅς τὴν ἱερὰν Βενάρες, —
Ἄλλ' ἔξω ἀπ' τὰ τεῖχη της, ἐκεῖ ὅπου φωλιάζουν
Χωρὶς ναοὺς καὶ εἰδῶλα οἱ βδελυροὶ Παρίαι, —
Δύο παιδιὰ μ' ἀγνὴ καρδίᾳ καὶ μὲ μορφὴ ἀθάνα
Ἀγαπηθῆκαν καρδιακὰ καὶ ἀρραβωνιασθῆκαν.
Καὶ ἂν ὁ ἔσχατος Σουδρᾶς τοὺς ἐπεριφρονούσε
Κι' ἐπέφευγε τὸ πόδι του ὅς τὸν ἴσκιον τῶν νὰ βάλλῃ,
Κι' ἂν μετὰ τῶν ταπεινῶν ἦσαν οἱ τελευταῖοι,
Καὶ ἂν τοὺς ἔδιωχναν παντοῦ ὅσων φτωχισμένους σκύλους,
Ἄλλοι τοὺς ἔμελε αὐτοὺς. Τοὺς ἔφθανε ἡ ἀγάπη!
Ἐλεεινοί, πτωχοί, γυμνοὶ καὶ μισοπεινασμένοι,
Δὲν ἤξευραν τὸ τί θὰ πῇ ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος.
Οὕτ' ὁ Ἰνδὸς πολεμιστὴς μὲ τὸ σπαθὶ ὅς τὴν ζώνην,
Οὕτ' ὁ βαδύπλουτος Ἰνδός, ποῦ ὅς τὸν ἐλέφαντά του
ὅς ὁλόχρυσά καθίσματα καπνίζει σταυροπόδι,
Οὕτ' ὁ Βραχμάνος ὁ τρανός, ποῦ ζῇ καὶ θησαυρίζει
Ἀπ' τὰ γιγάρια του εἰδῶλα μὲ τὰ τριάντα χέρια,
Κ' ἔχει κοράσιά διαλεκτὰ μέσ' ὅς τὰς κλεισταῖς Παγόδαις
Νὰ σέρνονται ὅς τὰ πόδια του κ' ἐμπρός του νὰ χορεύουν,
Οὕτε ὡς κι' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὅς τὸν ὑψηλὸν του θρόνον, —
Κανεὶς δὲν τοὺς ἐφαινετο εὐδαιμονέστερός των,
Διότι τὴν ἀγάπην τῶν κανέναν δὲν τὴν εἶχε.

Ὁ Σάγγωρ, νέος δυνατὸς, ἀκούραστος ὅς τὸν κόπο,
ῥοῦσε τραβῶντας τὸ κουπὶ ὅς ἕνα βαρὺ καΐκι,
Ποῦ ἀναβοκαταίβαινε ὅς τὸν ποταμὸν τὸν Γάγγην
Κι' ἀπὸ ἕνα ὅς ἄλλον ἔφερνε λιμένα τῆς Βεγγάλης
Ἡ ἐλεφαντοκόκκαλο, ἡ ξύλα ποῦ μυρίζουν.
Καὶ ὅταν εἶπε μακριὰ ἐκείνος π' ἀγαποῦσε,
Ἡ Διόλα, μόνῃ κ' ἔρημη, περίλυπη ὅσον χόρα,
Κάθε πρωὶ ἐπήγαινε ὅς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη, —
Καὶ ἀνεστέναζε βαθεῖά, — καὶ ὅς τὰ νερά πετοῦσε
Λωτοῦ κλαδάκια, — κ' ἔβλεπε ποῦ τὰ παῖρνε τὸ ρεῦμα, —
Καὶ ἦτον ὅσον νὰ ἔσταλνε ὅς τὸν ἀγαπητικὸν της
Μαζῇ μὲ τὰ λουλούδια της τοὺς πόδους τῆς καρδιᾶς της.

Μιὰ μέρα ἐξεφόρτωνε τοῦ Σάγγωρ τὸ καΐκι
ὅς τὴν πόλιν Πάτνα, ὅς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγην.
Τὸ βράδυ, ὅταν ὀσχόλασαν οἱ ναῦται, οἱ Παρίαι,
Ἐβγήκαν καὶ ἀνάσαιναν ὅς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη.
Μαῦροι, γυμνοί, ὅς τὴν μέσῃ των μ' ἕνα πανὶ δεμένοι,
Ἐκίτταζαν ἀξέννοιαστοὶ τὰ πλοῖα ν' ἀρμενίζουν,
Ἡ τὰ μεγάλα τὰ πουλιὰ ποῦ ἔσχιζαν ὅς τὰ ὕψη
Μὲ τὸ βαρὺ των πέταγμα τὸν γαλανὸν αἰθέρα.
Ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔξαφνα τρομάζει καὶ σκορπιέται, —
Γαύγισμ' ἀκούεται ἄγριο, — κ' ἕνας μεγάλος σκύλος
Ὁρμᾷ, ὅς τὸν Σάγγωρ χύνεται, ζητεῖ νὰ τὸν δαγκάσῃ . . .
Ὁ Σάγγωρ ἔξαφνίζεται, νὰ φυλαχθῇ γυρεύει,
Καὶ τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί ὁποῦ κράτει ὅς τὸ χέρι,
Χωρὶς ν' ἀκούσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἰδῇ μιὰ συνοδία
Ποῦ ἤρχετο μὲ τύμπανα καὶ μὲ πομπὴ καὶ δόξα.
Ἦτον ὁ μέγας Σαουράν, Ραϊῶς τῆς Διναπούρης!
Ἀπ' τὸ θρονί, ποῦ ὀσκήνον οἱ δοῦλοι του ὅς τοὺς ὤμους,
Εἶδ' ὁ Ραϊῶς, — κ' ἐχλώμιασε ἀπ' τὸν θυμὸν του, — εἶδε
Ὅτι ἐτόλμησ' ὁ γυμνός, ὁ βρωμερὸς Παρίας
Νὰ τοῦ κτυπήσῃ τὸν καλὸν, τὸν ἀκριβὸν τοῦ σκύλου!
Φωνάζει μιὰ, — ὅς τοὺς δούλους του τὸν δείχνει τὸν αὐθάδη,
Καὶ πρὶν προφθάσῃ κἂν νὰ πῇ ὁ Σάγγωρ μίαν λέξιν,
Τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἀλυσοδέδουν, —
Καὶ ὁ ἀπάνθρωπος Ραϊῶς, χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ,
Προστάζει καὶ τὴν μῦτῃ του νὰ κόψουν καὶ τ' αὐτιά του.

Ὁ Σάγγωρ ἔμεν' ἔκτρωμα φρικτόν! . . . Ἀπελπισμένος
Ὁρμήσθηκε ποτὲ, ποτὲ, ὅς τὴν Διόλαν νὰ μὴ δεῖξῃ
Τὸν τρομεροῦ προσώπου του τὴν κατασχύνην. — Ὅχι!
Ἐπῆγε τὸ καΐκι του χωρὶς ἐκείνον πίσω.
Καὶ ἀπὸ τότε, ὅς τὴν αὐλὴν ἐνὸς ναοῦ τῆς Κρίσνας, —
Ὅπου Φακίραι δολόγυμοι, ὅσον πύθνηοι ὅς τὰ δάση,
Χορεύουν καὶ τὴν σάρκα των ξεσχιζοῦν μὲ τὰ νύχια, —
Μία μορφὴ, ποῦ μὲ μορφὴν ἀνθρώπου μόλις μοιάζει,
Ἐλεημοσύνην γύρευε καὶ προξενούσε τρόμον.

Ἡ Διόλα, ὅταν ἔμαθε τί συμφορά τοὺς ἦλθε,
 Ἀπὸ τὴν λύπη τὴν πολλὴν ἐρράγισε ἡ καρδιά της.
 Τὴν πρώτην ὥρα θέλησε νὰ πάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ,
 Νὰ βαλσαμώσῃ μ' ἔρωτα τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του.
 Ἀλλ' ἔπειτα ᾠαντάσθηκε τὸ τί θὰ ἰδῇ, — καὶ τότε
 Τὸν νοῦ της ἐκυρίευσεν διὰ μιᾶς ὁ φόβος
 Μὴ ὡς καὶ τὴν ἀγάπῃ της τὴν ξεπεράσῃ ἡ φρίκη!
 Ἐκεῖ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Ξεσπάνει ἡ τρικυμία. —
 Ὅταν νὰ τῆς ἦλθ' ἐξ οὐρανοῦ μιὰ ἔμπνευσις, ἡ Διόλα
 Πάγει μὲ βήματα γοργὰ ᾠ τοῦ ποταμοῦ τὴν ὁχθὴν.
 Καὶ γονατίζει ξέσκεπη ᾠ τὰ σύννεφ' ἀποκάτω,
 Καὶ μὲ τὰ χέρια της τὰ δυὸ ἐπάνω σηκωμένα,
 Τὸν Κεραυνὸν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάρη ἐξορκίζει
 Νὰ τιμωρήσῃ τὰ δειλὰ καὶ τὰπισα της μότια
 Ποῦ ἐφοβήθησαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀγαπητικὸν της, —
 Κι' ἀφοῦ ἀπὸ τὰ μάτια της προέρχεται ἡ δειλία,
 Παρακαλεῖ τὴν Ἀστραπὴν τὸ φῶς της νὰ τῆς πάρῃ.

Ὁ Οὐρανὸς τὴν ἤκουσε κ' ἐτύφλωσε τὸ φῶς της.

Ἡ Διόλα ἐσηκώθηκε ὡσάν ἐλαφρωμένη,
 Ἄν κ' ἡ μαυρίλα τῆς νυκτὸς τῆς σκέπαζε τὰ μάτια.
 Τοῦ ποταμοῦ τὸ βογκητὸ ἐπῆρε ὁδηγὸς της
 Κ' ἐκίνησε, θεότυφλη, ἀδύνατη καὶ μόνη,
 Μέσ' ἀπὸ μέρη ἀγρία κ' ἀγνώριστα, νὰ πάγῃ
 Ὅπου τοῦ χρέους ἡ φωνὴ νομίζει πῶς τὴν κράζει.
 Ἀποσταμένη ἔπεσε πολλὰς φορὰς ᾠ τὸ χῶμα,
 Πολλὰς φορὰς τὸν δρόμον της τὸν ἔλασε. Κ' ἐκείνοι
 Ὅπου εἰς τὰγια νερὰ ἐλούζοντο τοῦ Γάγγη,
 Τὴν ἔβλεπαν νὰ κλαίεται καὶ τὴν ἐσυμπονοῦσαν
 Καὶ ἤρχοντο — ᾠ τὸν δρόμον της καὶ πάλιν νὰ τὴν βάλουν.
 Ἄν κάποτε τὸ πόδι της γλωρὸν κλαδὶ πατοῦσε,
 Ἐνόμιζε ἔτι πατεῖ κρούου φιδιὸν τὴν ράχην.

Ὡς τὴν νύκτα μέσα ἤκουε τὰ βογκητὰ ποῦ βγάζουν
 Οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες κ' οἱ πεινασμένοι τίγρεις.
 Ἀλλὰ τὰ πάντα τ' ἀψηφῇ, καὶ κόπους καὶ κινδύνους,
 Κ' ἔρημην, ἄοπλη, γυμνή, ἐμπρός, ἐμπρός πηγαίνει,
 Μὲ μᾶτια πᾶλλον δὲν ἔμπορουν παρὰ νὰ κλαίουν μόνον.

Ὡς τὴν Πάτνα τέλος ἔφθασε μισοαποθαμένη.

Ἐνας Ἰνδὸς ποῦ ἤρχετο ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ
 Τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται, νὰ σέρνεται ᾠ τοὺς τοίχους,
 Τὴν εἶδε, τὴν ἐλέησε, τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι
 Καὶ τὴν ἐπῆγε ᾠ τὸν ναόν, ἐκεῖ ὅπου ὁ Σάγγωρ
 Ἀκόμῃ ᾠτοῦσε ἐλεεινὸς καὶ ἐψωμοζήτοῦσε.
 Ἀμα τὴν εἶδ' ἀντίκρου τοῦ ὁ Σάγγωρ, ξεφωνίζει
 Κι' ἀμέσως μὲ τὰ χέρια τοῦ τὸ πρόσωπό του κρύπτει.
 Ἀλλὰ ἡ Διόλα ξαναζῇ π' ἀκούει τὴν φωνὴν του
 Καὶ χύνεται ᾠ τὰ στήθη του καὶ τὴν σφιγκαγκαλιάζει.

Ἦ, ὦ Σάγγωρ, ὦ ἀγάπη μου, μὴ θλίβεσαι, τοῦ λέγει,
 Μὴ θλίβεσαι, ὁ Οὐρανὸς μοῦ ἔσβυσε τὸ φῶς μου
 Κ' εἶσαι ὁ ἴδιος καθὼς πρὶν ᾠ τὰ μάτια τὰ τυφλά μου.
 Θὰ σὲ ἀκούω νὰ μιλήσῃς, θὰ σ' ἔχω στήριγμά μου,
 Κ' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἴμεθα κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι,
 Ἀφοῦ ὁ ἕνας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς τὸν ἄλλον!"

Ὁ Σάγγωρ τὴν ἀγκάλιασε μ' ἀνέκφραστην ἀγάπην,
 Κ' ἔκλαυσαν, ἔκλαυσαν μαζῇ, κ' ἐλάφρωσ' ἡ καρδιά των
 Καὶ ἀπὸ τότε, ᾠ τὴν αὐλὴν τῆς ἱερᾶς Παγόδας,
 Ὅσοι ἤρχοντο τὰ εἰδῶλα ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν,
 Ἐρριχναν εὐσπλαγχνὴν ματιὰ ᾠ τοὺς δυὸ πτωχοὺς Παρίας
 Ποῦ εἴρισκαν παρηγοριά ἕνας κοντὰ ᾠ τὸν ἄλλον, —
 Αὐτὴ ἀέριματη κ' αὐτὸς ἀκρωτηριασμένος.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΟΔΟΛΦΟΣ.

Ὅστις γινώσκει τὴν εἰλικρινῇ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἥτις
 διαθερμαίνει τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀψβουργικῆς μοναρχίας
 πρὸς τὴν δυναστείαν αὐτῶν, ἐκεῖνος μόνον δύναται νὰ
 συλλάβῃ ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ πένθους καὶ τῆς ὀδύνης τῶν
 αἰῶν τούτων ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ἥτις, κεραυνοῦ
 δίκην, κατέστρεψεν ἐν ἀκαρεῖ πάσας τὰς γλυκείας αὐτῶν
 ἐλπίδας καὶ τὰ χρυσὰ ὄνειρα, ὧν τὴν πραγματώσιν μετὰ
 πεποιδήσεως προσεδόκων παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Αὐστρια-
 κοῦ θρόνου, τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου. Ἡ ἱστορία πολλὰ
 ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὀνόματα βασιλέων, ἐκουσίως ἀποχωρισθέν-
 των τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ μοναδικὴ ἐπέπρωτο νὰ εἶνε
 ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν διάδοχος εὐκλεσεστάτου θρόνου ἐν
 τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, τὸ σέμνωμα καὶ ἡ ἐλπίς τῶν
 γονέων του καὶ τοῦ ἰσχυροῦ κράτους του, σύζυγος εὐγενοῦς
 καὶ ἐπιχαρίτου γυναικὸς καὶ πατὴρ μονογενοῦς θυγατρίου,
 ἀπαρνέεται αἰφνιδίως τὸν κόσμον τοῦτον, ἐν τῷ ὁποίῳ με-
 γάλῃ ἀποστολῇ ἀνέμενεν αὐτὸν καὶ ἀμάραντοι δάφναι προ-
 σεμειδίων ἴσως αὐτῷ. Δικαίως λοιπὸν σύμπασα ἡ Αὐστρο-
 ουγγαρία πενθεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Τῇ 21 Αὐγούστου 1858 λαμπρὰν ἤγεν ἑορτὴν ἡ παρὰ
 τὸν Δούναβιν γηραιὰ μητρόπολις τῶν Καيسάρων καὶ σύμπασα
 ἡ Αὐστρία, διότι τὸ μέλλον τῆς δυναστείας εἶχεν ἀσφαλισθῇ
 διὰ τῆς γεννήσεως διαδόχου, εἰς ὃν ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ
 πρώτου Ἀψβούργου Ροδόλφου. Ὅπόσοι σήμερον δὲν δυσανα-
 σχετοῦσιν ἐπὶ τῇ ματαιότητι τῶν ἀνθρωπίνων, ἀναμνη-
 σκόμενοι τῶν φρενητιωδῶν ζητωκραυγῶν τοῦ Βιενναίου
 λαοῦ, ὅτε τὸ ἐσπέραις τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Αὐτοκράτωρ

Φραγκῆσκος Ἰωσήφ μετὰ τοῦ πατρὸς του διέδραμεν ἐποχού-
 μενος τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, πλεούσας ἐν φωτί! Ἡ τελεία
 ἀνατροφή τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπουδαιοτά-
 των μελημάτων τοῦ συνετοῦ πατρὸς, καὶ πᾶσα προσπάθεια
 κατεβλήθη, ὅπως ὁ μέλλον Αὐτοκράτωρ ἀναδειχθῇ ἀντάξιος
 ἀπόγονος τῶν μεγάλων προπατόρων του. Ἐν τρυφερᾷ ἡλι-
 κίᾳ κατέταξεν αὐτὸν ὁ πατὴρ του, ἐπόμενος νόμῳ τῆς οἰ-
 κογενείας τῶν Ἀψβούργων, εἰς τὸν στρατόν. Ὁ Ροδόλφος
 οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐμκνήης στρατιώτης, ὡς ὁ ἐπιστήμιος φί-
 λος του ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, καίτοι μετὰ
 αὐστηρότητος ἐξετέλει αἰετοπὸς τὸ καθήκον του. Ἀπαξ δ'
 ἐδημοσίευσεν ἀνωνύμως φυλλάδιόν τι, ἀντικροῦν τὰς ἰδέας
 τοῦ θεοῦ τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννου περὶ στρατιωτικῶν ζητη-
 μάτων. Νηπιῖον ὥφειλε νὰ καταγίνεται ὅπως ἐκμάθη τὰς
 διαφόρους γλώσσας τῶν μελλόντων ὑπηκόων του, καὶ ἐνῷ,
 ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, οἱ ἄλλοι παῖδες διεσκεδάζον, αὐτὸς μόνον
 ταλαιπωρούμενος ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν μελέτην τῆς Τσεχικῆς,
 Κροατικῆς καὶ Σλαβαϊκῆς, καὶ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς
 Βοσνίας εἰς τὴν Αὐστρίαν, καὶ τῆς Τουρκικῆς. Κυρίως μόνον
 τὴν Γαλλικὴν καὶ Οὐγγρικὴν, ἐκτὸς βεβαίως τῆς Γερμανικῆς,
 ἐξέμαθε, πολλῶν δὲ βραδύτερον καὶ τὴν Ἀγγλικὴν, ἐπωφε-
 λούμενος ἐκ τῆς συχνῆς συναναστροφῆς πρὸς τὸν πρίγκηπα
 τῆς Οὐαλίας.

Πολλῶν μᾶλλον εἴλικον αὐτὸν ἑτεραι ἐπιστῆμαι, καὶ τὰ
 μάλιστα ἡρέσκετο συνδιαλεγόμενος μετὰ λογίων, καλλι-
 τεχνῶν, δημοσιογράφων. Διὰ πολλῶν ταξιδιῶν εἰς διάφορα
 μέρη τῆς γῆς ἡδυνήθη ν' αὐξήσῃ εἰς μέγαν βαθμὸν τὰς